



Osnovna šola bratov Polančičev  
Maribor

# **BUKVICE**

# **18**

ZBORNIK LITERARNIH IN LIKOVNIH IZDELKOV  
UČENCEV OŠ BRATOV POLANČIČEV MARIBOR

**SAMOZALOŽBA**  
**Maribor 2019**

**»Ni pomembno, kaj naredi življenje iz nas,  
ampak to, kar mi naredimo iz življenja.«  
(neznan avtor)**

18 je polnoletnost. Februarja 2019 bodo naše Bukvice postale polnoletne. Izšla bo že osemnajsta številka Bukvic, zbornika literarnih, likovnih in glasbenih izdelkov. Zbornika, ki pove veliko o nas, Polančičih.

**Dragi učenci, spoštovani mentorji,**

čestitam Vam za literarne in likovne izdelke na temo »Polnoletnost«.

Do polnoletnosti je dolga in težavna pot.

Pot, ki nam je všeč ali ne.

Pot, po kateri se sme ali ne.

Pot, na kateri upoštevamo pravila ali ne.

Pot, na kateri se počutimo svobodne ali ne.

Pot, ki nas osrečuje ali ne.

Pa vendar, na tej poti odraščamo, se učimo in zorimo.

Šestošolka Gaja je v svojem prispevku preudarno razmišljala: Ko zares odrasteš, pa naj bo to pri osemnajstih, petindvajsetih ali več, pravila pričneš živeti. Postanejo del tebe. Kopica vprašanj izgine in tudi pravila ne kričijo več tako hudo kot nekoč.

Torej, pomembno je to, kar naredimo iz svojega življenja. In še ena popotnica za srečo v življenju: Vedno iščite otroka v sebi.

*Brigita Smogavec, ravnateljica*

**Učenci 1. a**

NIKOLI NE ŽELIM ODRASTI, KER:

Anka	je v prvem razredu tako fajn, da nočeš iti v drugega in tretjega.
Tim	je naporno, ko moraš v službo in delati.
Dena	je preveč dela, ko odrastem.
Taja	bom morala iti v bolnišnico, ko bom dobila otroka.
Maks L.	je v devetem razredu preveč dela.
Nija	lahko preveč zaslužiš in ne moreš dati v denarnico vsega denarja.
Davud	bom moral delati ves dan in vso noč in bom izčrpan in naslednji dan bom moral iti spet v službo.
Maks J.	v srednji šoli ne bom zmogel vsega učenja.
Timotej	bom moral delati podnevi in ponoči, ko bom v službi.
Teodor	bom moral ves dan metati premog v peč, če bom vozil parno lokomotivo.
Algas	bom morda pozabil na prava oblačila, če bi postal astronaut.
Ema	mi je fajn biti v šoli in ne želim odrasti.
Roza	bo preveč naporno v službi, ko bom učiteljica.
Sara	je takrat preveč dela. Kot ravnateljica bi morala veliko pisati na računalnik, pospravljati mape, poklicati starše na razgovor ...

Marcel	bom moral v službo in bom moral izpolniti tisto, kar šef želi.
Sead	se želim vedno igrati za »spajdermena«.
Julija	bi imela naporno službo, ker bom plesalka.
Tiar	se ne bi več mogel toliko igrati.
Adin	mi ati ne bi več bral pravljic v moji sobi.

### Učenci 1. b

#### ČE BI BIL/A JAZ MOJ ATA/MAMA ...

Domen	Zdaj bi bil na kavici. Preselil bi se v London, ker sem tam že bil in mi je bilo fajn.
Melina	Bila bi učiteljica, igrala nogomet, vozila bi avtobus, imela bi kužka, bila bi tudi frizerka.
Luka	Smučal bi, igral nogomet, pekel čevapčiče, delal v službi. Na računalniku bi gledal, koliko denarja imam. S svojo ženo bi naredil smreko, da bi jo lahko imeli za novo leto.
Jaka	Pospravljaj bi po stanovanju, kuhal, hodil v službo, šel sam v mesto in kupoval oblačila. Z otroki bi se igral z žogo. Služil bi denar in naredil izpit za avto.
Marko	Naredil bi velike snežake, dobro bi smučal. Kupil bi si avto. Bil bi delavec, vozil bi bager.

Šerif	Naredil bi izpit za avto, bil bi učitelj, hodil bi v službo, bil bi tudi frizer.
Klemen	S svojim kužkom bi hodil na sprehode. Hodil v službo in prišel domov hitro, da bi lahko bil s svojo družino.
Max	Z avtobusom bi se peljal v šolo. Svojim otrokom bi pomagal narediti iglu.
Iza	Kosilo bi jedla z vso družino. Igrala bi se s svojimi otroki.
Gal	Vozil bi avto, pil kavo, hodil bi v službo.
Nana	Hodila bi v službo in pila bi kavico.
Eva	Vpisala bi otroke na nogomet, v službi bi se imela fajn.
Lejla	Imela bi mačko.
Blaž	Hodil bi v službo, naredil bi zajtrk, izpit za avto, plačeval bi položnice, vzgajal bi dojenčka.
Benjamin	Skrbel bi za dojenčka.
Ajan	Delal bi v službi, imel bi otroke, imel bi vozniško dovoljenje.
Filip	Hodil bi v službo, kjer bi delal avtodome. Svojega brata bi peljal v park na sprehod.
Sara	Igrala bi se z otroki, hodila bi v službo.
Katarina	Zjutraj bi se preoblekla, si umila obraz, pospravila posodo, skuhalo kosilo, šla v službo.
Leo	Bil bi nogometaš, vozil bi se z motorjem in formulami, delal bi avte.

## Učenci 1. c

### KO BOM VELIK/VELIKA ...

Izabela	Ko bom velika, bom zdravnica za ponije. Poniji so včasih bolni in jaz vem, da bi jih znala pozdraviti.
Lena	Ko bom velika, bom zdravnica za živali. Če bi kužek imel poškodovano tačko, bi mu pomagala.
Vito	Ko bom velik, bom nogometaš in bom še boljši kot CRISTIANO RONALDO.
Isabella	Ko bom velika, bom odbojkarica. Žoga me bo ubogala, ker bom jaz njena šefica.
Finn	Ko bom velik, bom učitelj plavanja. Rad imam vodo in nikoli se je nisem bal. Bolj se bojim teme.
Jaka	Ko bom velik, bom avtomehanic. Pomagal bi rad ljudem, če se bo komu pokvaril avto.
David	Ko bom velik, bom vozil taksi. Taksiji so mi všeč zato, ker lahko voznik v službi počiva in jaz bi rad več počival, ko bom velik.
Gregor	Ko bom velik, bom nogometaš. Rad bi bil nogometaš, ker mi je ta služba všeč in odlično preigravam.
Vid	Ko bom velik, bom gasilec ali policist. Policija skrbi za red in če ne bi bilo kaj OK, bi jaz to uredil. Všeč mi je velik gasilski avtomobil in gasilska sirena, ki je zelo glasna.

Mia	Ko bom velika, bom policistka. Jaz bi bila dobra policistka, ker bi lahko s konjem lovila lumpe po Mariboru.
Andy	Ko bom velik, bom košarkar. Košarka mi je všeč, ko daš žogo v roko in zadeneš koš. Podajaš si žogo in to je super.
Farhad	Ko bom velik, bom vozil hiter vlak in imel bom veliko denarja.
Elizabeta Paulina	Ko bom velika, bom zdravnica za živali. Živali so mi všeč in doma imam kužka Bibija.
Gal	Ko bom velik, bom tekač. Moje tenisne bodo zlate in hitre.
Lara	Ko bom velika, bom imela trgovino z vsemi stvarmi. Najbolj mi bo všeč del z uhani in verižicami.
James Noah	Ko bom velik, bom nogometaš, ker je nogomet res fajn igra. Zmagal bom vsako tekmo skupaj s svojim bratom in Maribor bo šampion.
Adrijan	Ko bom velik, bom astronaut in star bom osem let.
Taulant	Ko bom velik, bom nogometaš, ker znam dobro brcati žogo.
Bleart	Ko bom velik, bom nogometaš, ker rad tekam.
Špela	Ko bom velika, bom jahačica konjev. Od malega si to že želim, ker so mi konji zelo všeč.
Tiago	Ko bom velik, bom nogometaš, ker želim biti zelo dober nogometaš.



James Noah Williams, 1. c: KO BOM VELIK

Samuel Luca Bridges, 2. a

### MOJ MLAJŠI BRATEC OLIVER

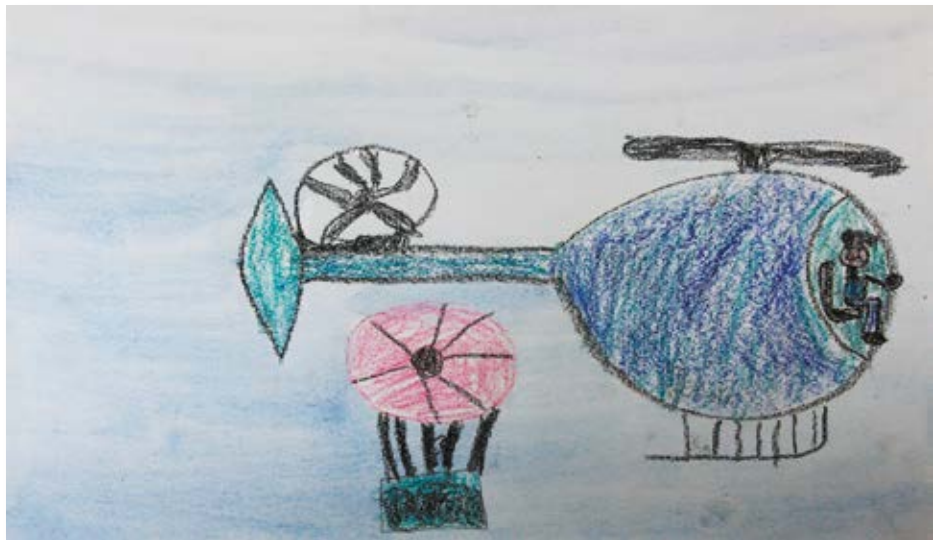
Moj mlajši bratec Oliver poje, namesto spi  
in v plenici mu smrdi.  
Psa vleče za dlako in se pri tem smeji.  
Ne sme sam po stopnicah,  
zato ga pazim jaz.  
Kadar se spotakne,  
pade na obraz.

Izak Puškar, 2. a

### ŠOLA BREZ PRAVIL

V šoli brez pravil bi se pretepali in obmetavali s hrano, delali iz zvezkov letala, metali igrače in še potiskali bi se. Risali bi po tabli in po stenah. Za malico bi jedli sladkarije. Pri nogometu bi igrali z rokami. Vedno bi kričali. Knjig ne bi vračali v knjižnico. Otroci bi se prepirali.

V šoli brez pravil se ne bi ničesar naučili. V knjižnici bi zmanjkalo knjig. To bi bilo zelo žalostno. Dobro, da imamo pravila.



Iza Kovačič, 1. b: PREVOZNA SREDSTVA

Jakob Rakela, 2. a

### **ŠOLA BREZ PRAVIL**

V šoli bi lahko metal hrano. Lahko bi tekal po steni in po šoli bi lahko vozili avti. Lahko bi imeli sneg. Lahko bi rastle drevesa. Lahko bi čečkali po tabli. Lahko bi se rolkali. Lahko bi vedno igrali nogomet. Ampak, ker nogomet in šola imata pravila, imamo red.

Jaka Brolih, 2. a

### **KO BOM VELIK**

Ko bom velik, bom nogometaš. Igral bom pri Mariboru. Lahko bom hodil na tekme. Na dresu bom imel številko sedem. Želim si, da bi imel dosti prijateljev in da bi bil kapetan. Igral bom v napadu. Rad bi smučal, igral košarko in tenis.

Henrik Rodman, 2. a

### **KO BOM VELIK**

Ko bom velik, želim biti hokejist kot moj ati. Pridno že treniram od četrtega leta. Moja številka je 44. Na tekmah se zelo potrudim, da zmagamo. Zelo sem vesel, če zadenem plošček v gol. Na tribuni imam vedno glasne navijače. To sta moja mami in sestra Rebeka. V svoji športni zbirki imam že dva pokala in 5 medalj.

Klemen Brvar, 2. a

### **ŠOLA BREZ PRAVIL**

V šoli brez pravil bi lahko hodili obuti. Vsak dan bi lahko prinesli v šolo igrače. Med odmorom bi noreli kot živali. V avli bi se lahko vozili z avtomobili. Jedli bi karkoli kadarkoli. Ves čas bi se sprehajali iz razreda v razred. Med poukom bi se igrali in zabavali. Med podaljšanim bivanjem bi ves čas plesali in imeli koncerte. Namesto šolskega zvonca bi bobnali. Če bi bilo tako v šoli, bi bil tam pravi nered. Ker pa imamo šolo s pravili, se tudi kaj naučimo.

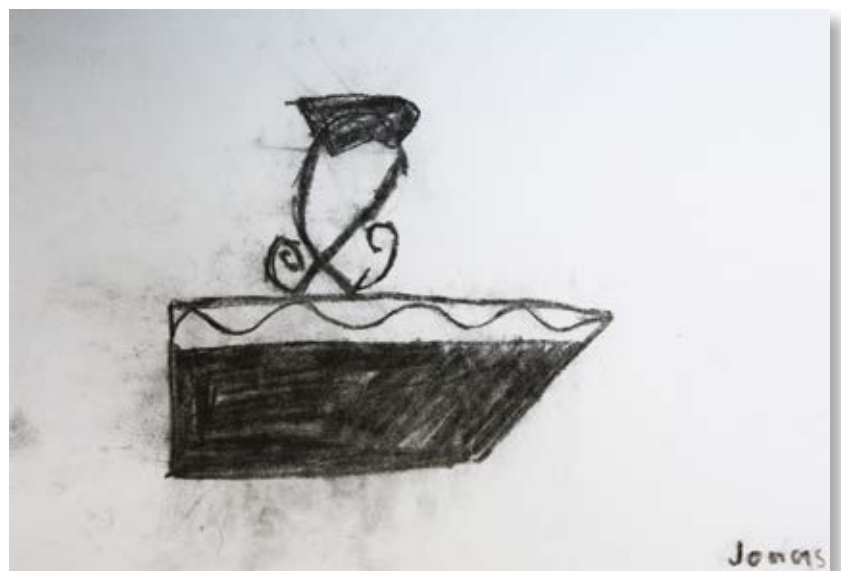
Hana Breščić, 2. a

### **ČE BI BILA MAMA**

Če bi bila mama, bi prala perilo. In bi šla v službo. Zelo bi bila vesela in bi se igrala z otroki ter bi gledala televizijo. Z možem bi hodila na potovanja in bi skrbela za okolje. Če bi bila mama, bi bilo zabavno, saj se mi delo zdi zabavno.



Iva Mirt, 2. a: PORTRETI SOŠOLCEV



Jonas Jerman, 2. a: PREDMETI NEKOČ

Nino Valonte, 2. b

### KO BOM VELIK

Ko bom velik, bom avtomehanik. Avtomehanik popravlja različne avte. Pri delu ima različno orodje: izvijač, ključ, dvigalko, plošče, ležaje, razne stvari za dvigovanje avtomobila. Vedno mora imeti načrt, kaj bo popravil in kako bo popravil. Ima šefa, ki mu da orodje in določi, kaj mora popraviti. Ko je zima, menja na avtomobilih gume.

Avtomehanik ima veliko rezervnih delov. Avtomehanik si želim postati zato, ker rad razstavljam različne stvari.

Klemen Čokl Volmajer, 2. b

### KO BOM VELIK

Ko bom velik, bom nogometaš. Potreboval bom dres, nogometno igrišče, kopačke, soigralce in žoge. Že zdaj hodim na treninge. Treniram dvakrat na teden, v sredo in petek. Ko pridem na trening, se v slačilnici najprej preoblečem. Po igralce pride trener in nas odpelje na igrišče. Za nas pripravi vedno različne vaje z žogo. Tako veliko tekamo, si podajamo žogo, se učimo ustaviti žogo, driblati in še kaj. Na koncu treninga je najlepše, ko lahko zaigramo nogomet.

Aneja Vilar, 2. b

### **KO BOM VELIKA ...**

Ko bom velika, bom gimnastičarka. Potrebovala bom dres in posebne copate. Lase bom imela spete v čop ali kito. V telovadnici bom delala most, preval, stojo, »špago« in različne gibe. Za gimnastične vaje bom potrebovala orodja: blazine, kolebnico, klop, trampolin, palčko. S palčko bom plesala ob glasbi. Pri gimnastiki imam veliko prijateljev in tudi svojo najboljšo prijateljico Sonjo. Z njimi se močno zabavam. Imamo najboljšo učiteljico gimnastike. Učiteljica nam vedno dovoli, da se za nagrado igramo različne igre: kdo se boji črnega moža, ledene babe, lovljenje in še druge. Upam, da se mi bodo uresničile sanje in bom postala gimnastičarka, ko bom velika.

Vili Vivod, 2. b

### **KO BOM VELIK ...**

Ko bom velik, bom izdeloval in prodajal avtomobile. Za izdelavo potrebujem: 4 zimske in 4 letne gume, volan, 4–7 sedežev, stekla, vrata, motor, pokrov motorja, prtljažnik, luči, kovino, plastiko in tablico (SLO MB-576).

Da bom avto lahko prodal, ga bom moral dobro poznati. Pomembno je, da vem, kako se avto obnaša v snežnih razmerah.

Najvišja hitrost bo 260 km/h.

Najverjetneje bom šef! Kdo sploh to določi? Moram vprašati mamico. Ker so avtomobili dragi, bom zaslužil veliko denarja. Cena najdražjega avta bo 2.000,99 Eur.

Če se bo avto pokvaril, ga bom peljal k Ninu, ki bo avtomehanik. Skupaj se bova potem odpeljala na nogometno tekmo gledat Klemna, ki bo nogometaš. Če bo Danica kuharica, nama bo za na tekmo spekla kokice. Seveda ne smeva biti prehitra, saj naju bo drugače ustavila policistka Urška.

Thomas IV Wintfield Williams, 2. b

### **KO BOM VELIK ...**

Iz Maribora v Argentino

List iz dnevnika

Danes smo igrali tekmo proti Olimpiji. Tekma je bila v Ljubljani. Zmagali smo 0 : 3. Maribor ima pet točk prednosti pred drugim mestom. Naslednji teden je mednarodni premor. Poklicali so me v reprezentanco Hrvaške. Moj položaj je napadalni vezni igralec. Igramo proti Argentini. Nosim številko sedem. Tekma bo v Argentini. Po tekmi bom šel z ladjo gledat orke, ki so moje najljubše živali. Zelo so ogrožene, ker je morje zelo onesnaženo. Z denarjem, ki ga zaslužim z igranjem nogometa, pomagam reševati orke in druge živali. Upam, da se bodo drugi ljudje pridružili.



Hana Ravnikar, 2. b

### **KO BOM VELIKA, BOM REŠEVALKA PAND**

Pande sodijo med ogrožene vrste, ki živijo v kitajskih gozdovih. Glavni razlog za njihovo ogroženost je uničevanje njihovega življenjskega okolja. Zaradi krčenja gozdov jim jemljemo njihov bivalni prostor in tudi hrano. Bambus je drevo in hkrati tudi njihova hrana. Žalostno je, ker v naravi živi le še 1000 pand. Kitajska bi morala imeti nešteto pand, a jih zaradi ljudi žal nima. Zato jim želim pomagati. Ko bom velika, želim postati reševalka pand in se z njimi sprehajati po gozdovih. Nasadila bom bambus in jim s tem ponovno povečala in povrnila njihov bivalni prostor. Živali so naši prijatelji in nam pomagajo, zato želim, da mi pomagamo tudi njim.

Leonid Chebunin, 2. b

### **KO BOM VELIK, BOM...**

Moje ime je Leonid in prihajam iz Rusije. Veliko že vem! Igram dobro v tenis. Tenis je igra za aktivne fantje. Za igro v tenis potrebujem: lopar, žogico, športno oblačilo, vodo. Na teniških urah mi trener pomaga v vsem. Pove mi in kaže, kako pravilno uporabiti lopar, kako pravilno udariti žogo. Z Alyosho smo se dogovorili, da bomo ob odraščanju igrali v tenis ob koncu tedna. Upam, da se bodo naši načrti uresničili!

Žan Krajnc Hudernik, 2. b

### **KO BOM VELIK, BOM ...**

Ko bom velik, bom pravnik kot ata,  
to velika je debata.  
Zdaj sem res razred šele drugi,  
a kaj ko življenje toliko ti nudi.

V šoli bom priden in veliko se bom učil,  
kot kaže z branjem veliko se bom mučil.

Učiteljico Heleno rad bom poslušal,  
beležil in pisal si bom vse njeno znanje,  
saj pravnik biti, to so moje sanje.

David Lobnik, 2. b

### **KO BOM VELIK ...**

Ko bom velik, bom potapljač.  
Potapljač bi rad postal, ker bi videl veliko sveta in veliko morja.

Ko bom velik, bom pilot.  
Pilot bi rad postal, ker z višine bi gledal na ves svet.

Ko bom velik, bom slikar.

Slikar bi rad postal, ker naslikal bi veliko lepih slik.

Ko bom velik, bom zdravnik.

Zdravnik bi rad postal, ker pozdravil bi vse bolne ljudi.

Ko bom velik, bom raziskovalec.

Raziskovalec bi rad postal, ker raziskati si želim gozdove, gore in ves svet.

Ko bom velik, bom veterinar.

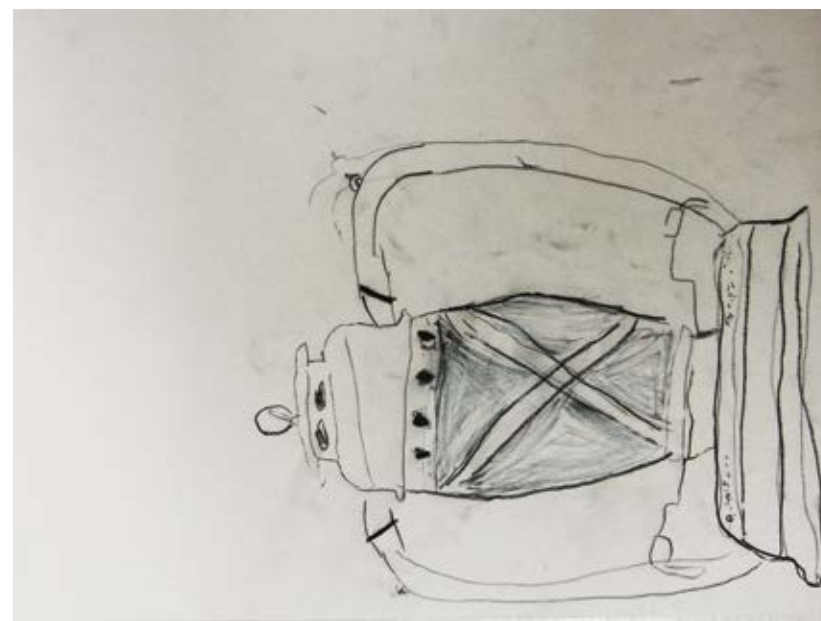
Veterinar bi rad postal, ker pomagal bi vsem bolnim živalim.

Ko bom velik, bom pek.

Pek bi rad postal, ker pekel bi kruh za vse lačne ljudi.

Ko bom velik, bom lahko izbral, kaj od vsega tega bi rad postal.

Upam, da bom vesel, karkoli bom izbral.



Mihailo Nađorđ, 2. b, STARI PREDMETI



Danica Nađorđ, 2. b: ZNAMKA SLOVENIJE

### **ŠOLA BREZ PRAVIL**

V šoli brez pravil  
zabavno je za vse.  
Igramo se ves čas,  
saj to je čas za nas.

Delamo vse,  
kar srce nam poželi,  
saj to si tudi učiteljica želi.

Tako šolo želeli bi si vsi,  
le da to izvedljivo ni.

### **KO BOM VELIK**

Ko bom velik, bom farmacevt. Pomagal bom bolnim ljudem. Delal bom v Miklavžu. Dobro poznam zdravila, na primer lekadol in prospan.

### **KO BOM VELIK**

Ko bom velik, bi rad postal gasilec, da bom upravljal z veliko gasilske opreme in vozil velik gasilski tovornjak. Vodil bom ogledne gasilske postaje. Pogasil bom požare in s tem bom varoval ljudi. Delo gasilcev mi je všeč, ker pomagajo ljudem.

### **KO BOM VELIK**

Ko bom velik, bom astronom, ker bi rad raziskoval planete in ker bi rad vozil raketo. Rad bi poimenoval neraziskane planete. Oprema astronomov mi je všeč.

### **ŠOLA BREZ PRAVIL**

Šola brez pravil je zabavna šola. Ves dan se lahko igramo. Lahko kričimo ves ljubi dan. Vsak dan lahko nosimo igrače. To je šola za otroke nagajive krvi. Tam smo nagajivi in poredni. Lahko hodimo po vsej šoli. V tej šoli ni pouka, lahko jemo, kar želimo. Tu smo še lenuhi.

Loti Kostanjevec, 3. a

### **KO BOM VELIKA**

Ko bom velika, bom smučarka, ker z največjim veseljem smučam. Za smučanje sta me navdušila moja starša. Ati je bil učitelj smučanja, mami pa je na treninge hodila, ko je še obiskovala šolo. Zato bi še jaz postala smučarka.

Moja vzornica je Ilka Štuhec, najljubši letni čas pa zima, ker lahko smučam. Moj trener je ati, saj ne potrebujem drugega. Najraje smučam na Peci in na Pohorju.

Valentina Mlinar, 3. a

### **ŠOLA BREZ PRAVIL**

Ves čas bi se igrali in šalili. Šola bi trajala od 9.00 do 12.00. Lahko bi tekali povsod po šoli, tudi po drugem delu šole. V šoli bi bilo samo pet učencev. Vsak dan bi se izmenjavali. Kuharicam bi samo povedali svoje želje, kaj bi radi jedli za kosilo. Nikoli ne bi bilo pouka.



Loti Kostanjevec, 3. a: AVTOPORTRET

Manca Fekonja, 3. b

### **PRVIČ GREM V SLUŽBO**

Jaz sem Manca. Živim v ulici Ilije Gregorčiča 11 v Mariboru. Stara sem osemnajst let in grem prvič v službo.

Dobila sem službo v bolnišnici. Bilo me je strah. Prišli so novi bolniki. Za vse sem dobro poskrbela.

Biti odrasel ni lahko, ampak vem, da mi bo sčasoma vedno bolj všeč. Odrasli prevzemamo velike odgovornosti.

Katarina Kašman, 3. b

### **MOJ KONCERT V ŠPANJI**

Sem Katarina Novak. Po poklicu sem pevka. Živim v Mariboru.

Nekega dne so me povabili na koncert v Španijo. Povabilo sem sprejela in naslednji dan odšla v Španijo. Na poti v Španijo sem vadila nove pesmi. Ko sem prispela tja, sem s svojo glasbeno skupino odšla na oder in navdušila publiko. Vsi so močno ploskali.

Ko je bilo koncerta konec, sem podpisala veliko avtogramov.

Kristina Kocbek, 3. b

### **ŽUPANJA ZA VSE**

Moje ime je Kristina. Piše se leto 2036. Stara sem 28 let.

Odločila sem se, da kandidiram za županjo.

Vedela sem, da je konkurenca velika. Najbolj me je skrbelo za Matica, ki sem ga dobro poznala. Zato sem zbirala podpise. Vedela sem, da imam dobre ideje, in vztrajala. Naredila sem plakate in se potrudila z intervjuji.

Zmagala sem in postala županja. Uspelo mi je preprečiti vojno. Vsi so bili srečni. Biti odrasel ni lahko, a se splača. Lahko narediš veliko dobrega.

Lara Magdič, 3. b

### **VELIKE SKRBI**

Jaz sem Lara, stara sem 18 let. Rodila sem se v Mariboru. Ampak odločila sem se, da se bom preselila na Slovaško. Zato sem potrebovala slovaško državljanstvo. Za to pa bi morala narediti izpit. Komaj sem čakala nanj. Obenem pa me bilo je tudi strah.

Napočil je dan izpita. Precej živčna sem se odpravila na izpit. Ko je bilo konec, sem čakala na rezultate. Izkazalo se je, da sem ga uspešno opravila.

Na Slovaškem sem dobila dobro službo. Biti odrasel res ni lahko.

Ella Urbanek, 3. b

### **ŠOFERSKI IZPIT**

Sem Ella. Živim v Lovrencu. Stara sem 18 let. Že pred nekaj leti sem si želela narediti šoferski izpit za avto.

Prvič ga nisem opravila in drugič tudi ne. Zato sem si še enkrat podrobno pogledala vse prometne predpise. V tretjem poskusu sem bila odločena, da izpit opravim.

Izpit sem uspešno opravila. Biti odrasel pomeni sprejemati prave odločitve in poskrbeti za varnost vseh.

Selmedin Aliti, 3. b

### **PROBLEM V SLUŽBI**

Jaz sem Selmedin. Star sem 18 let in sem že v službi. Včeraj sem zamudil v službo. Pokvaril se mi je avto. Poklical sem avtovleko. Avtovleka je prišla, vzela avto in me odpeljala v službo. V službi sem se opravičil šefu.

Jon Ivanušič Lipič, 3. b

### **ZGODBA O SLUŽBI**

Ime mi je Jon. Živim na Pobrežju. To se je zgodilo 2038, ko sem dobil službo. Bil sem zelo srečen.

Naslednji dan, ko sem se zbudil, sem pogledal na uro. Takrat sem osupnil. Ura je bila 9.38. V službi bi moral biti ob 7.35. Ker sem vedel, da sem zamudil že 2 uri, nisem šel v službo. Naslednji dan sem se opravičil.

Zelo hvaležen sem bil, da so opravičilo sprejeli.

Filip Kalamar, 3. b

### **ODRASLI PROBLEMI**

Ime mi je Filip. Prvič grem v službo, zato ne vem, kaj me čaka. Izkazalo se je, da služba ni tako slaba. Imam zanimivo službo in dovolj prostega časa.

Zdaj sem star 90 let, zato nisem več tako živahen. Ne hodim več v službo. Še vedno imam veliko hobijev. Moje življenje je srečno.



Shakira Aliti, 4. a

### **OSEMNAJST LET**

Komaj čakam, da bom stara 18 let. Lahko bom dosegla zgornje stvari in ne bom potrebovala stola. Ne bom potrebovala pomoči staršev. SAMA BOM LAHKO NAREDILA VSE!

Lana Vidnar, 4. a

### **KAJ JE OSEMNAJST?**

Osemnajst je kaj?  
Je polnoletnost, je popolnost?  
Je svoboda,  
ki pa večkrat v oči bode.

Je magično število,  
kjer ena in osem je pravilo.  
Je svoboda in lenoba.

Je odgovornost, ni predrznost.  
Je odraslost in nevarnost.  
Je predano in zagnano.  
Naj ti bo polno energije dano.

**KO BOM STARA OSEMNAJST:**

- delala bom vse po svoje,
- kupovala bom vse, kar si bom želela,
- oblekla bom, kar bom hotela,
- v disko bom šla in popila kakšen kozarček vina,
- hodila na zabave s prijatelji,
- smejala se bom z njimi, včasih jokala,
- ličila se bom, da bom fantom všeč,
- začela se bom poljubljati,
- imela bom družino,
- ko bom šla domov k svojim staršem, jih bom objela in si zraven želela, da bomo skupaj še mnogo let.



Lina Fras, 4. a: PRAZNIČNI ČAS



Anastazija Vever, 4. a: MOJE ŽIVLJENJE



### 18 = POLNOLETNOST

Pozdravljeni, sem Edita Bytyqi in imam sestro, ki je polnoletna in danes bom napisala šaljivo besedilo.

Lepo branje!

18 = beda, vse moram delati sama, nimam časa, moram pregledati Youtube, kaj je objavila Selena Gomez (pevka). Okej, ura je 23.00, moram spat. V šoli sem dobila 4. Končno, mami bo tako ponosna name. Upam, da ne bo jezna, da nisem plačala elektrike. O MOJ BOG! ELEKTRIKE JE ZMANJKALO! Kaj naj?! Mama bo besna, ko izve, da ni elektrike. Vzela bo mojo ljubezen: telefon! Ne, to moram popraviti, moram plačati elektriko z vso štipendijo, ki jo imam. Okej, uspelo mi bo.

Eno uro kasneje se v Linini hiši zasliši krik ... »Elektrika je nazaj!« Zazeha in zaspi.

No, vseeno se je naučila, da mora plačati to, kar je potrebno in mislim, da tega ne bo ponovila.

### ŠOLA BREZ PRAVIL

Če bi bila šola brez pravil, bi se vsak dan odšel igrat, ne bi bilo domačih nalog, ne bi bilo ocen, starši in sorodniki bi lahko hodili z nami v šolo.

V šoli bi vsak imel svojo domačo žival, ki bi si jo zaželel. Tudi domov bi jo nosil. Lahko bi jih imel tudi več.

Ne bi bilo težkih torb. Imeli bi trampolin ter bazen in ogromen kavč za vse. Gledali bi posnetke in odšli bi domov, kadar se bi jim zadelo. Imeli bi polno omaro sladkarij, ki bi bile narejene doma. Med sladkanjem bi pili kakav in se smejali ob smešnicah.



Neža Jarc, 4. b: RAST



Kristofer Zalokar, 4. b: ŽIVAL

Jonatan Dolinšek: 4. c

### NE SMEM – NE SMEM, TO ŽE VEM

Ne smem se igrati, ne klepetati.

Ko zjutraj sneži,

ne smem se po snegu metati,

ker moram v razredu ostati.

V učilnici smo, pa se ne smejemo,

učiteljica pride, pa ne odide.

Doma smo,

pa se ne igramo.

Prijatelji zunaj so,

jaz pa delam domačo nalogo.

To res ni pošteno!

Toliko stvari NE, NEE, NEEE,

da ne vem več,

kaj storiti –

TO PA NE GRE!!!

### NIČ NE VEM

Vem samo,  
da nič ne vem,  
ker ne vem,  
kako bi pesmico napisal,  
ne vem niti,  
kako bi tla pobrisal.

Moja pamet  
na počitnice je šla,  
tam plava  
in s peskom se igra.

Tam je moja pamet našla  
še druge pameti izgubljene,  
pa so se skupaj vrnile  
do mene.

In ko pameti so prišle,  
Bukvice so bile  
zaključene.

### ŠOLA BREZ PRAVIL

Učiteljice ni,  
v šolo pa zamujamo vsi.

Kadar sneži,  
se nam v šolo ne mudi.

Ko zvonec zazvoni,  
nihče v razred ne hiti.

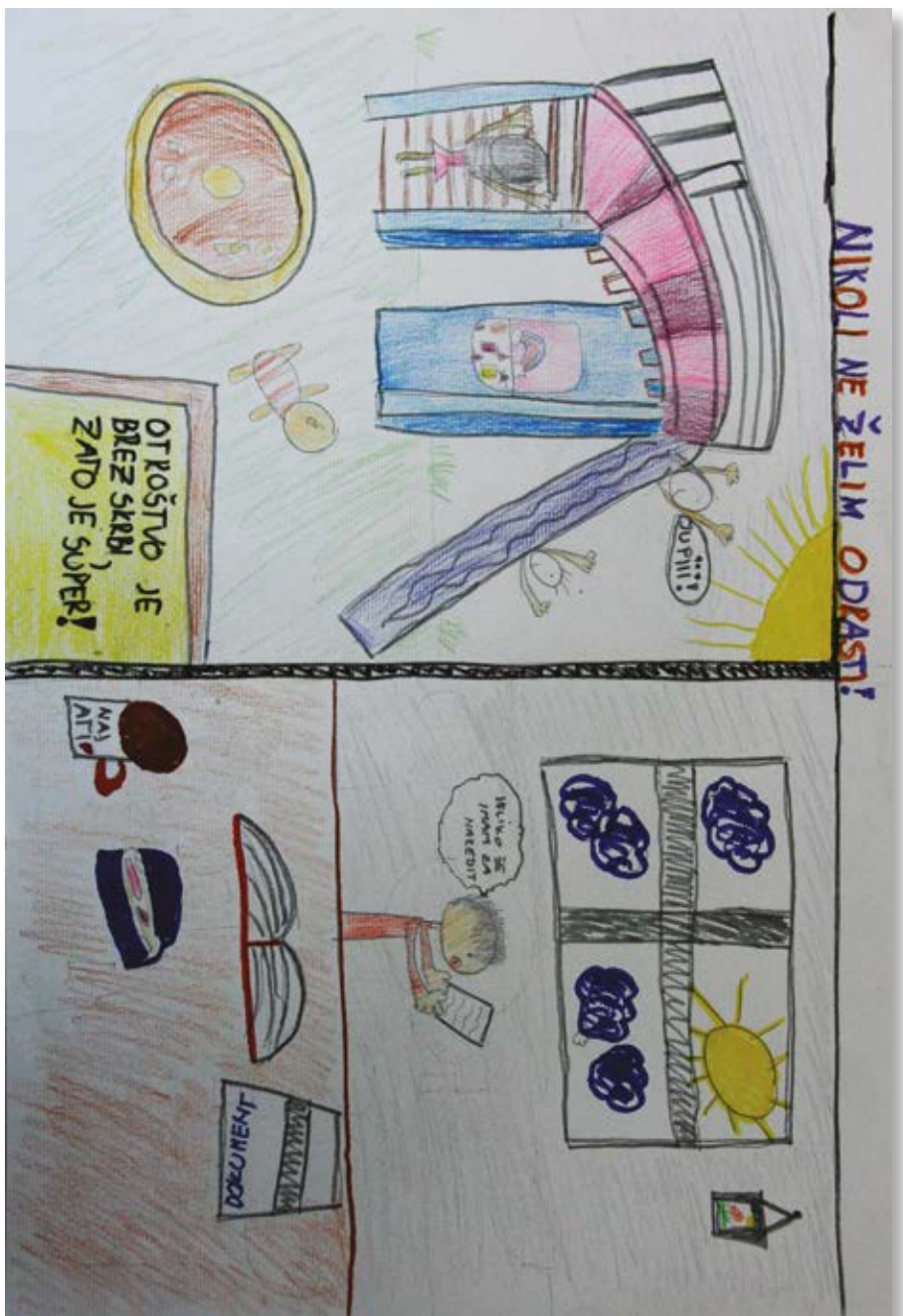
Učiteljica naloge razdeli  
in nihče jih ne naredi.

Ker dosti klepetamo,  
nič ne znamo.

Učiteljica nas sprašuje,  
a nihče se cveka ne sramuje.

V razredu reda ni,  
saj nihče pospravljati ne hiti.

Preden zvonec zazvoni,  
se nam že domov mudi.



Zara Selič, 5. a

### ŠOLA BREZ PRAVIL

V ponedeljek sem se odpravila v šolo brez pravil. Ups, pozabila sem šolske potrebščine. Saj res, ne potrebujem jih, saj to je šola brez pravil. Ko sem vstopila v šolo, sem zagledala polno otrok. Eni so kričali, drugi so se pretepali, tretji pa lovili. Bim, bam, bom. Zvonec je zazvonil. Odpravila sem se v razred. Nekateri so zamujali kar pol ure. V razredu so klepetali, risali risbe, se smejali in kričali, učiteljica pa je ves čas razlagala snov, čeprav je nihče ni poslušal. Bim, bam, bom in že je zvonilo. Odpravila sem se k uri glasbe. Tam je bilo šele grozno. Eni so kričali, drugi slikali, tretji pa si izmišljevali grde pesmi. Bim, bam, bom in že je spet zvonilo. Odločila sem se, da grem na kosilo, čeprav je minila komaj druga ura. Za kosilo je bila juha, riž, meso in sok. Usedla sem se na stol in pogledala druge otroke. Obmetavali so se s hrano, jo metali v smeti in v kuharje. Pojedla sem kosilo in odšla domov.

Na poti domov pa sem razmišljala, da šola brez pravil sploh ni šola, saj se ničesar ne naučiš.

### ALI RES HOČEM BITI POLNOLETNA?

Polnoletnost je odgovornost, polnoletnost je samostojnost ... Ali res hočem biti polnoletna? Na koga bom (malo) zvalila krivdo, kje in kdaj bom našla izgovor, da sem še otrok in da ne razumem? Ali bom res lahko plačala prave denarne kazni in šla v pravi zapor? Ja, res bom lahko. Ampak v avtu bom lahko sedela spredaj, se več dobivala s prijateljicami, starši mi ne bodo več "težili", da sem premajhna ali premlada za nekatere stvari, lahko bom šla na volitve, lahko bom šla v disco ... Ali me bo res mikalo kajenje, droge in alkohol? Res, ne znam se odločiti. Imam še nekaj časa do osemnajstega rojstnega dne in ta čas bom izkoristila, da se naučim in pripravim na polnoletnost.



Iza Kovačič, 1. b



Marcel Majcen, 1. a

### TELEFON – DA ALI NE?

V tretjem razredu sem dobil telefon. Zaslužil sem si ga. Veliko hodim sam po mestu, na tekmovanja po Sloveniji in zato sta mi starša kupila telefon. Vedno lahko pokličem, če potrebujem pomoč ali moram kaj sporočiti. Telefon uporabljam tudi za igranje igrice. Zavedam se, da lahko igram le določene igre. Ni mi všeč, da nekateri pretiravajo z igranjem in igrajo neprimerne igre. Tisti, ki igrajo takšne igre, tudi uporabljajo kakšne udarce iz teh iger in to mi ni všeč. Zato kar uživam, če igram takšne igre, ki so meni všeč in so zame primerne. Nekateri tudi pravijo, da je telefon igrača. Dobro vem, da telefon ni igrača, saj ga ne uporabljam samo za igre. Ta stvar je dragocena. Nekateri nimajo denarja za telefon, tisti, ki ga imajo ogromno, pa se celo bahajo, kako dober telefon imajo. Menim, da to ni prav.

Telefon da, za tiste, ki ga znajo uporabljati. To pomeni, da ga uporabljajo za pogovarjanje, za pošiljanje SMS-ov. Ampak, pozor! Tega ne sme biti preveč, saj je lahko tudi nevarno.

Telefon ne, če ga uporabljaš za igranje igrice, preveč pošiljanja SMS-ov in preveč gledanja neprimernih stvari (npr. gledanje neprimernih posnetkov na YouTube ...).



7. Domačih nalog bi bilo manj, ker otroci potrebujemo tudi čas za igro. Velikokrat si želimo imeti čas še za kaj drugega kot za šolo. Meni velikokrat zmanjka časa zaradi domačih nalog in učenja. Zato se ne morem igrati z bratcem in brati toliko, kot bi želela.
8. Vsako leto bi imeli šolo v naravi. Šli bi v gore, na smučanje, na pohode, na morje ...
9. S šolo bi večkrat hodili v gledališče, lutkovno gledališče in druge kulturne ustanova.
10. V šoli bi nosili uniforme. Se sprašujete, zakaj? Enostavno, ker so mi všeč.

Gašper Rutar Markuš, 5. b

### NISEM BIL JAZ

Nekega jesenskega jutra sem šel prej v šolo kot mama v službo, kar se ne dogaja pogosto.

Ko sem se popoldan vrnil iz šole, mame ni bilo doma. Vzel sem stvari, ki jih potrebujem za šah in seveda vmes prižgal luč. Ko sem odšel od doma, sem luč v naglici pozabil ugasniti.

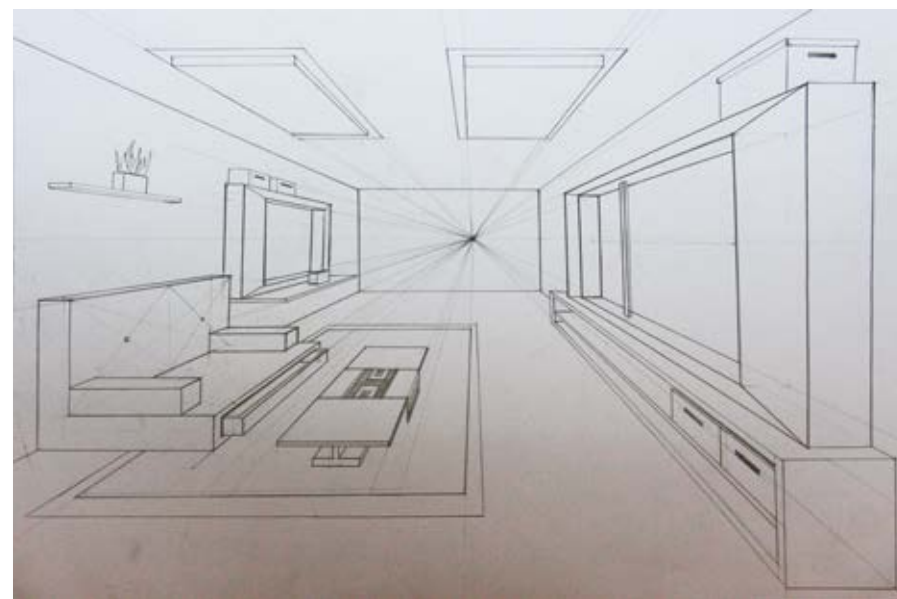
Po vrnitvi s šaha me je mama opozorila, da sem pustil prižgano luč. »Nisem!« sem se zadržal, ne da bi razmislil, če je v maminih besedah vsaj malo resnice. Mama se je poskušala umirjeno pogovoriti z menoj, jaz pa ji tega nisem dopustil. Na vsak način sem jo hotel prepričati, da nisem kriv, da je luč ostala prižgana. Prepričan sem

bil, da jo je mama, preden je šla v službo, pozabila ugasniti. Niti takrat, ko me je spomnila, da sem bil po pouku že doma, je nisem poslušal. V mislih sem imel samo to, da se mi godi krivica. Ker nisem odnehal, se je čez čas med nama z mamo vnel prepir.

Kasneje, ko sem šel spat, sem v postelji razmišljal. Čisto po tiho sem si moral priznati, da sem res bil jaz tisti, ki je pustil prižgano luč.

Še danes ne vem, zakaj napako tako težko priznam. Opažam, da se na tak način obnaša mnogo ljudi, tudi moji sošolci.

Življenje bi bilo dosti lepše, če bi ljudje pogosteje razmišljali o svojem vedenju.



Tanja Zupančič Danko, 9. a: MOJA SOBA

## POLNOLETNOST

Naše Bukvice osemnajsto leto že slavijo,  
urno v širni svet bežijo.

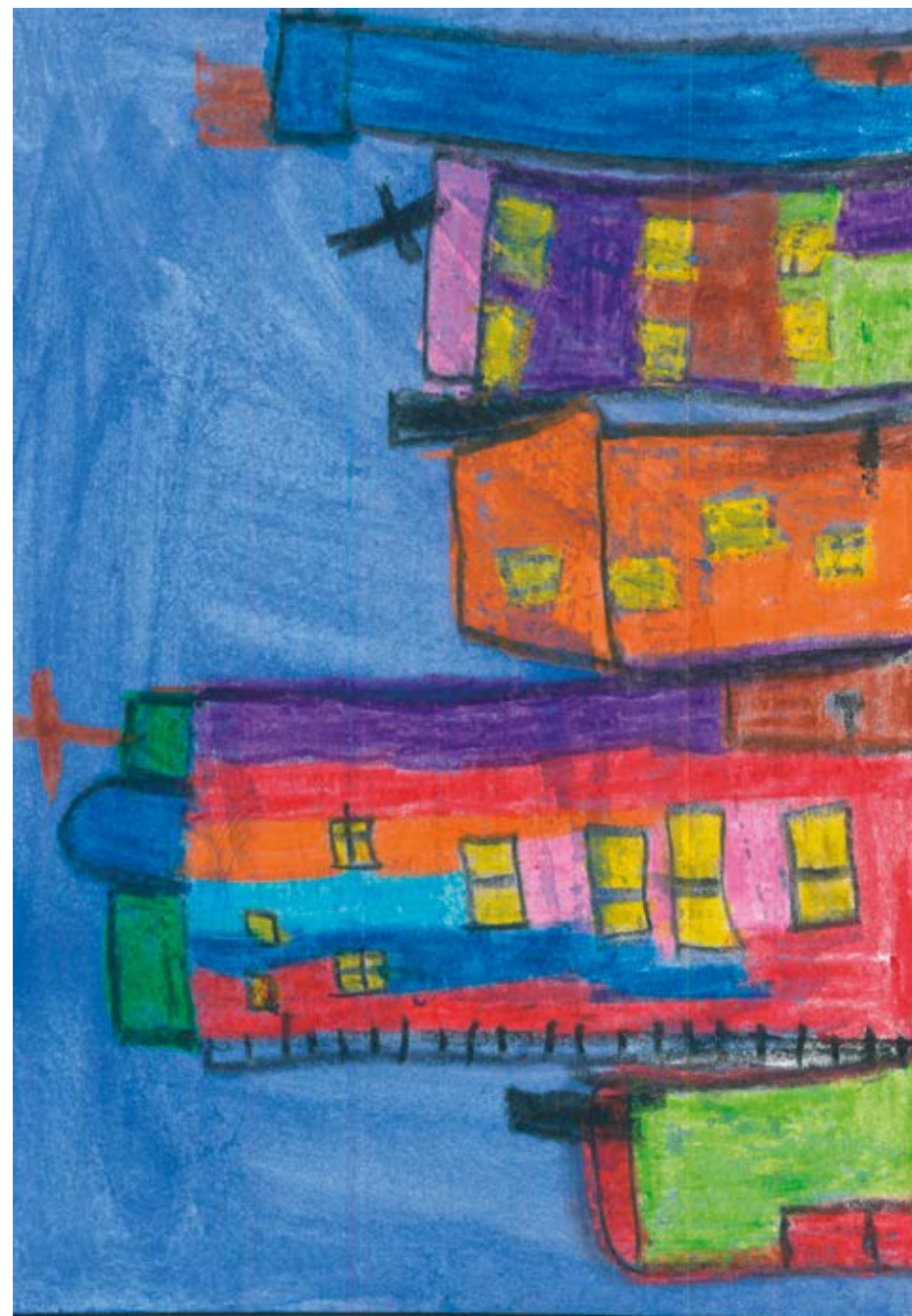
Iz šole so se izselile,  
učitelje skrbi, kam se bodo namestile.

Najdejo si lepo stanovanje,  
zdaj pa čas je za garanje.

Iskati službo si hitijo,  
pa prav hitro ugotovijo,  
kje lahko se zaposlijo.

V ŠOLI VENDAR!

In zato še naprej,  
pridno zbirajo prispevke,  
lepe risbe in popevke.





### NOČEM ODRASTI!

Hočem se igrati,  
ne preveč pisati,  
včasih pravljico prebrati,  
nočem vsega znati!

Nočem hoditi v službo,  
tam imaš neprestano gužvo,  
zaradi napenjanja možganov  
hitro dobiš okužbo.

Nočem odrasti,  
preveč zrasti, se ne igrati  
in pravljice prerasti.  
Tudi če bom velika,  
in v službi zasedena,  
s tem nisem preveč obsedena,  
saj pravljica te tudi med delom kdaj zamika.

### 1–18

1. leto joka, spi.  
Ko plenička zasmrdi,  
mama utrujeno do njega hiti.

5-ka je velika, a po stenah riše  
in se v blatu umaže.  
Zdaj bo kmalu v šolo šel,  
tam naučil se bo olike  
in lepe pesmice bo pel.

9 – uff, četrti razred že težak je,  
a on reče: »Mama, hočem kocke,  
ne, raje sladoled ...  
Še boljše, trenirat hočem nogomet.«

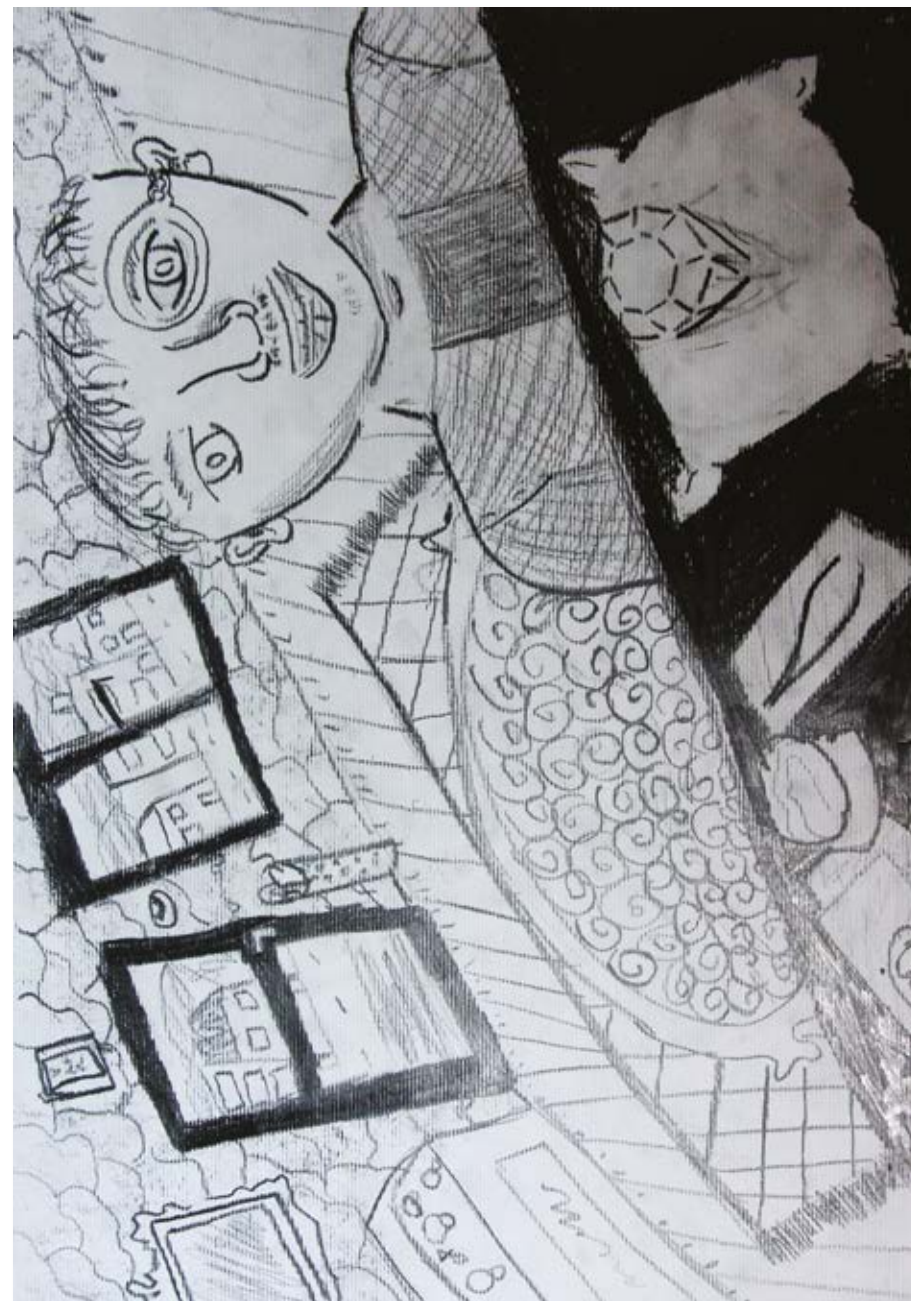
Končno 14 –  
osnovno šolo zaključil je kot velik junak,  
saj vseh petk pa le ne dobi vsak.  
2. gimnazija, v športni razred gre,  
saj nogomet ga bo spremljal vsaj še leto, dve.

17 – pomembno leto, saj tekmo ima,  
bori se za naslov prvaka,  
a vedno isto dekle zmede ga.  
Nič hudega,  
saj zadnjo tekmo zmagali so,  
zdaj najboljši v Sloveniji so.

18 let – izpit naredil za avto je,  
dekle ima, naslov prvaka,  
temu silaku res nikoli petk ne zmanjka.

A kaj zgodilo se je –  
pil, kadil in droge je dobil.  
Dekle zaradi pijanosti pustil,  
in ves pijan po cesti avto odpodil.  
Ni dovolj pozoren bil  
in zato je nesrečo povzročil.  
V bolnici ležal je dneve tri  
in vsi so upali, da se prebudi.

Zato pametni bit,  
da se še vam kaj takega ne zgodi.  
Življenje super je,  
polnoletnosti pa še bolj veselimo se,  
saj starši ne ukazujejo ti več,  
kaj naj ješ, delaš in kam naj greš.  
Bodite pametni in ne se zavest,  
ne kadit, piva pit ali drog drobit.



Katarina Kocbek, 6. a: POKLICI

### KAJ POMENI, DA IMAŠ OSEMNAJST LET?

Kaj pomeni, da imaš osemnajst let?  
Mama pravi, da se v bistvu nič ne spremeni tvoj svet,  
oče reče, da bom morala veliko stvari prebolet',  
teta je vesela, saj pravi, da bom takrat bolj zrela,  
dedi o odgovornosti govori,  
češ, odrasla si, paziti moraš na veliko stvari.

Ko mi vsak svojo pesem žvrgoli,  
jaz ne vem,  
od vsakega bi želela kak nasvet vzeti.

Vsak si ustvari svojo definicijo polnoletnosti,  
kar je dobro, ker če vsak nekaj ve,  
je malo nevednosti.

Vsak drugače svoje otroke uči  
in kmalu za tem se krog spet ponovi.

### DIAMANTNO PRAVILO

Tako, dragi moji! Ponovno je napočil čas, ko lahko svoje misli delimo s svetom. Na stotine idej, poplava besed. Uh, kaj vse se mi plete po glavi. »Stop!« si rečem. Nekaj, vsaj nekaj pa bo le treba zapisati, čeprav, priznam, o tej osemnajstki do tega trenutka še sploh nisem utegnila razmišljati. Se s tistim dnem svet prične vrteti v drugo smer? Se nam tisto jutro čez oči poveznejo nevidna očala, ki spremenijo pogled na svet? .....? .....?

Nisem Kosovir, pa vendar bi potrebovala VELIKO žlico.

Se sprašujete zakaj?

Tistim, ki me že dobro poznajo, je zagotovo odgovor kar sam priletel kot mavrična ptica z neba. Vam ni? Torej, pojdite z menoj na kratek bralni sprehod ...

Življenje. Obožujem ga! Toliko v S e G a ponuja. Zajemala bi ga z veliiiiiko žlico. Ne z eno, kar z dvema naenkrat. A vsakič, ko se pripravim na globok obsežen zajem, se pojavijo odrasli. O – o, ne kaže dobro ... Prometna PRAVILA, slovnična PRAVILA, PRAVILA lepega vedenja, matematična PRAVILA, razredna PRAVILA, PRAVILA iger ... Seveda se mi takoj porodijo vprašanja. Biti odrasel pomeni, da postaneš poosebljeno pravilo? Ah, to že ne bo držalo. V odrasli dobi uporabljamo namesto besede življenje samo še »sopomenko« PRAVILO? Ne, ne. Tudi to ne zveni prav modro.

Razmišljam. In še razmišljam ... Bingo! Posvetilo se mi je! Ko zares

odrasteš, pa naj bo to pri osemnajstih, petindvajsetih ali več, pravila pričneš živeti. Postanejo del tebe. Takrat več ne razmišljaš, kako si vsaj tri minute pravilno ščetkati zobe, kako pravilno izraziti mnenje, da koga ne užališ ... Kopica vprašanj izgine in tudi PRAVILA ne kričijo več tako hudo kot nekoč. Takrat moraš sam nase kričati, če kaj zgrešiš, a danes raje ne bom o tem ...

Veselim sem tistega dne, ko bo tudi zame napočil čas »velike žlice«. Kljub temu da je pot do tega še dooolga, mislim, da sem že sedaj, ob pomoči vseh, ki me brusijo, uspela zase najti pravilo vseh pravil. Ne zlato, ampak diamantno pravilo, ki me bo spremljalo celo življenje: NAJPREJ dobro RAZMISLI, šele NATO UPORABI! ! !



Lena Poljakovic, 6. b: POKLICI

Izidor Zadavec Obu, 6. b

## NE SMEŠ!

11-letni

Fant.

Ne smeš flossati pred puncami, ker je to menda greh.

Učenec.

Ne smeš brati med poukom, čeprav si tega želiš.

Youtuber.

Ne smeš objavljati javnih videov, čeprav jih nekateri prijatelji smejo.

Pianist.

Ne smeš udarjati po tipkah, četudi bi bil klavir zato glasnejši.

Programer.

Ne smeš kar naprej izdelovati igrice, čeprav je, ko odrasteš, to lahko zelo dobra služba.

Skiroist.

Ne smeš skakati s skirojem, ki ni za trike, četudi se da zelo dobro.

Prijatelj.

Ne smeš se jeziti, ko se skregata tvoja najboljša prijatelja. Lahko pa hodiš v šolo, se družiš s prijatelji, igraš igrice, se učiš zabavnega programiranja ...

Jaz.

Veliko stvari smem, veliko stvari ne smem.

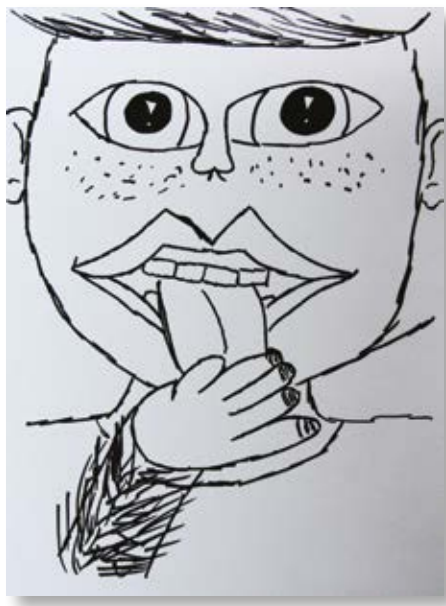
Vem pa eno stvar.

Moram se veliko zabavati.

RAZUMEMO PRENESEN POMEN PREGOVOROV



Ida Oberžan, 6. b



Lana Železnik, 6. b



Ida Oberžan, 6. b



Petra Poljakovic, 6. b



Mia Mlakar, 6. b: VESELJE

Nuša Gujt Bauman, 7. a

### ŠOLA BREZ PRAVIL

Šola brez pravil? Še nikoli nisem pomislila, kakšna bi bila šola brez pravil. Ves čas živimo po pravilih. Delo v šoli je urejeno po pravilih. Predmeti, testi, izpraševanja, vse je urejeno po pravilih.

Zjutraj vstanem, da ne bi po šolskih pravilih zamudila pouka. Nato po šolskih pravilih sodelujem pri pouku, se učim, poslušam, rišem, pišem, pojem. Zelo rada rišem in pojem, čeprav po šolskih pravilih. Kaj pa slovenščina, angleščina, francoščina, matematika, zgodovina, geografija, naravoslovje? Pravzaprav bi bilo grozno, če mi šolska pravila ne bi omogočala, da bi spoznala toliko zanimivih stvari.

Šola brez pravil ali zmešnjava? Ne poznam nikogar, ki bi si želel, da bi lahko med poukom vsak delal, kar bi hotel. Morda pa bi si želeli, da bi lahko učitelji nekoliko bolj samostojno odločali o tem, kaj in kako nas bodo učili. Želimo si, da bi učitelji izpustili iz pouka podrobnosti in podatke, ki so za našo starost prezahtevni in ki niso pomembni. Zares sem vesela, da sem imela vsa leta tako dobre razredničarke. Z dobrimi učitelji so tudi šolska pravila bolj prijazna ali vsaj manj neprijazna.

Po koncu pouka imam po šolskih pravilih kosilo in potem pričnejo veljati druga pravila na baletni šoli. Obožujem balet, čeprav traja skoraj do večera. V soboto zjutraj grem po svojih pravilih sama vadit balet, ker je dan zame brez baleta izgubljen.

V resnici potrebujem veliko svobode in prijaznosti, saj sem si sama postavila stroga pravila, da bi lahko hkrati obiskovala pouk na dveh šolah, osnovni in baletni. Tudi drugi otroci potrebujejo veliko svobode, prijaznosti in jaz jim to želim iz vsega srca.

Maruša Korošec, 7. a

### ŠOLA BREZ PRAVIL

Šola brez pravil bi bila velika zmeda,  
saj v njej ne bi bilo nobenega reda.  
Učitelji nič ne bi naredili,  
zaradi tega se tudi učenci ne bi nič naučili.  
Zelo malo bi znali,  
in z znanjem zelo zaostali.  
Nastali bi spori  
in podaljšali bi se odmori.  
Vse bi bilo narobe,  
saj vsi bi se spotikali drug drugemu ob noge.  
Boljše je, da imamo v šoli pravila,  
saj brez njih učenci ne bi znali niti besedila.

### NIKOLI NE ŽELIM ODRASTI

Kdor odraste, ima dolžnosti,  
kdor odraste, ima pravice.  
Ko odrasteš, potrebuješ veliko modrosti,  
kot otrok pa lahko delaš velikanske norice.

Če si odrasel, samo godrnjaš,  
kot otrok pa se lahko igraš.  
Če odrasteš, moraš biti odgovoren,  
če pa si otrok, je dovolj, da si zgovoren.

Kadar odrasli naredijo napake,  
že vsi jih imajo za bedake.  
Kadar se otroci zmotijo,  
niti k zdravniku jih ne napótijo.

Tako sem prišla do sklepa,  
da odrasti ne gre tako zlepa.  
Pri odraslih so sami protokoli,  
zato odrasti ne želim nikoli.

### ŠOLA BREZ PRAVIL

Šola brez pravil je taka,  
za prav vsakega bedaka.  
Tam nihče se ne uči,  
ker se vsak samo smeji.  
Tam se vsak dan nekaj drugega godi.

Učitelji samo sedijo,  
si z igricami živce mirijo.  
Učenci pa norijo  
in eno za drugo oslarijo naredijo.  
Za mizo kričijo  
in vse manire izpustijo.

Učenci so nemirni  
in prav nič izvirni.  
Po šoli se podijo,  
da še učitelji zbežijo.

Ko pride v šolo pa ravnatelj,  
vsak piše kot pisatelj.  
Nihče ne upa več noret'  
in v šoli spet zavlada red.

## NIKOLI NE ŽELIM ODRASTI

»Nikoli ne želim odrasti!« je stavek, ki ga pogosto slišimo od ljudi, ki preveč skrbijo o prihodnosti. Kaj pomeni beseda odrasti? Dopolniti 18 let? To je vprašanje, ki si ga zastavljam znova in znova. S časom sem ugotovila, da so vsi otroci navsezadnje mali odrasli in odrasli mali otroci.

»Zakaj nočeš odrasti?« velikokrat vprašaš tiste, ki so izrekli stavek. Pravijo, da do srečnega življenja vodi ena pot: služba, delo, denar, streha nad glavo itd.

Vsi pravijo, da do srečnega življenja vodi ena pot. Kot bi rekli, da je 11+7 edina pot do številke 18. 3+3+3+3+3+3 je daljša pot, pa se vendarle za enačajem pojavi 18. Enica manj ali več ne pomeni, da bo vsega konec. Samo drugam te odnese. Buda je rekel, da je cilj pot do naslednjega cilja in ta prav tako pot do naslednjega. Moj moto je, da dobrih ali slabih ljudi ni, samo dejanja, ki jih naredimo, so lahko dobra ali slaba. Dejanja odločajo o prihodnosti. Prihodnost je tako rekoč v tvojih rokah. Oči mi je povedal, da velikokrat, ko smo na počitnicah, razmišljamo, kako je žalostno, da naslednje leto ne bomo šli več tja, namesto da bi bili srečni, da smo tam.

## KO BOM VELIKA, BOM ...

Odgovarjala samo zase.

Bom balerina?

Oder moj dom bo zagotovo.

Moje želje se bodo uresničile.

Vedno bom cenila prijatelje,  
na prvo mesto postavila družino.

Enostavno si želim odrasti.

Leta bodo minevala hitro kakor blisk.

Izkoristila bom vse priložnosti, ki mi bodo ponujene.

Ko bom vse to uresničila, bom srečna.

Ampak če ne bo tako, bom poiskala nove cilje.



Sumeja Pehlič, 2. b



### MOJIH DESET ZLATIH PRAVIL

Ko bom odrasla, bodo moji otroci morali upoštevati deset zlatih pravil:

1. Za sabo pospravimo.
2. Spat hodimo ob pol devetih zvečer.
3. Vsak dan ponovimo, kar smo se naučili v šoli.
4. Vsak dan se rekreiramo (razen če zbolimo).
5. Vsak dan opravimo hišno opravilo.
6. Ne povzdiguje glasov in smo prijazni.
7. Spimo v svoji sobi.
8. Samo med počitnicami in ob vikendih jemo sladkarije.
9. Telefone zvečer umaknemo v predsobo.
10. Televizijo gledamo samo med vikendom in med počitnicami.

Če se moji otroci ne bodo držali teh zlatih pravil, bodo sledile sankcije; na primer en teden brez elektronskih naprav.

Seveda pa vas zagotovo zanima, od kod sem dobila idejo za ta pravila. Jaz sem zdaj v sedmem razredu in ta pravila so mi nekoč starši napisali na vrata v predsobi. Čeprav mi niso bila všeč, sem se jih morala držati.

Če bi vprašali mene v prvem razredu, bi bila pravila takšna:

1. 5 ur igre vsak dan.
2. Obvezno spanje pri starših.
3. Vsak dan nujno pojemo eno sladkarijo.
4. Rekreiramo se tako, da se igramo ali pa se vozimo s kolesom.
5. Učimo se vsak dan samo pet minut.
6. Ko nas kdo ne sliši, lahko glasno kričimo.
7. Spat hodimo ob desetih zvečer.
8. Hišno opravilo opravimo enkrat na teden.
9. Zdravila vzamemo samo enkrat na teden.
10. Telefoni so zvečer v otroških sobah, da otroci lahko ponoči igrajo igrice.

Medtem ko odraščamo, smo očitno vsako leto bolj zreli in ugotavljamo, da imajo starši vseeno pogosto prav, kljub temu da nam to ni všeč.



Filip Bizjak Tiršek, 5. b

**NIKDAR NE ŽELIM ODRASTI**

Zakaj odrastel bi,  
ko pa imaš še toliko stvari?

Stvari, ki te kličejo k sebi  
kot otroški smeh?

Smeh, ki delil si ga vsem,  
zakaj ta greh?

Dober greh,  
ki te noče zapustiti nikdar?

Nikdar ne želim odrasti,  
**NIKDAR!**

Imam še toliko nedokončanih stvari,  
toliko še otroških nasmejanih dni!

Nikdar ne želim odrasti,  
**NIKDAR!**

*Med otroki si igrala, draga, lani, – čas hiti;  
Letos že unemaš srca po Ljubljani, – čas hiti.*

*(France Prešeren: Gazele 5)*



Zala Bradač, 8. b

## **MANJ STRAŠNA NOČ JE V ČRNE ZEMLJE KRILI, KOT SO POD SVETLIM SONCEM SUŽNJI DNOVI**

»Težki časi so pred nami,« je rekel oče. Mi, otroci in mati, pa smo mu skrbno prisluhnili. Na sredini mize je bila prižgana sveča, zato smo tudi jasno videli namrščene obrazne poteze, ki jih je ob govoru prikazoval. Oče je bil pravi izobraženec in je prav zato bil vzor meni in trem sestram. Odlično je bil seznanjen s političnim in verskim dogajanjem v deželi. Zavedal se je, da bo tudi našo vas slej ko prej doletelo pokristjanjevanje. Dolgo smo se pripravljali na to, hranili smo velike zaloge hrane, pijače ter drugih osnovnih potrebščin.

Zgodilo se je na temen in deževen nedeljski dan. Vzdušje je bilo precej praznično, zato nihče od prisotnih, naše in sosedove družine, ni pričakoval kaj slabega. Po odlični pečenki, ki je bila glavna jed, smo se lotili sladice, ko smo naenkrat zaslišali glasen pok. Vsi smo pomolili glave skozi okna sprednjega dela hiše. Sosedje so tekli proti vrhu vzpetine, na kateri je bil grad in po prepričanju mnogih varno zavetišče. Vsem prisotnim je bilo jasno, da so padla mestna vrata. S trga so se zaslišali strašni kliki: »Konec je, predajmo se, nimamo izbire!« Mati, jaz in drugi člani družine smo se zapodili proti izhodnim vratom, ko nam je oče prekrižal pot. Bili smo zmedeni! Namen je bil pobegniti v grad, na katerega se bodo zatekli tudi drugi vaščani. Oče pa je le mirno odkimal in nam namignil, naj mu sledimo. Popeljal nas je v jedilnico in od nas zahteval pomoč, da premaknemo mizo.

Nato je z nogo z vso silo začel tolči ob tla, v katerih je nenadoma zazevala kvadratna simetrična luknja. »Genialno,« sem si mislil. Oče je ustvaril skrivni prostor po hišo, saj je natančno predvidel dogodke, ki se dogajajo.

Toda položaj se je hitro slabšal. Kristjani so vdrti v bivališče in slišali smo vsak njihov korak, vsako besedico, ki so jo spregovorili. Oče je predvideval, da bodo kmalu odšli, mi pa bomo rešeni. Toda ti so imeli drugačne načrte. Nekaj vojakov je celo prespalo v naši koči! Ujeti smo bili že tri dni, sestradani, komunicirali pa smo lahko le z znakovno pisavo, da nas ne bi slišali. Povsem smo izgubili občutek za čas, a je oče predvidel, da se bliža večer, saj so se vojaki že odpravljali v posteljo. Vsi smo osupnili, ko je spregovoril. Tako tiho, a kljub temu tako odločno in samozavestno. Povedal je, da imamo dve možnosti. Prva je ta, da se predamo in živimo v suženjstvu, druga pa, da se borimo za svoja prepričanja. Bil je tako prepričljiv, da smo bili vsi složni. Borili se bomo. Oče je smuknil iz zavetišča in umoril dva vojaka, ki sta nič hudega sluteč spala v spalnici očeta in matere.

Prodrli smo na trg, oboroženi in polni zanosa. Zanetil se je krvav boj. Kako so končale sestre in mati, ne vem, a sem prepričan, da jih bova z očetom nekega dne srečala v nebesih. Umrla sva v borbi za svoja prepričanja in na to sem ponosen! »Bolje biti mrtev kot pa suženj.«

### URŠKINA PRIJATELJICA PRIPOVEDUJE

Bila je sobota in bila sem pri Urški doma. Pripravljali sva se za ples, ki se bo odvijal naslednji dan. Izbirali sva obleke in se pogovarjali. Komaj sva čakali na ples in Urška mi je povedala, da si bo izbrala najlepšega plesalca. Želela je, da jo vsi občudujejo.

Prišlo je jutro in že sva si urejali frizuri. Urška je oblekla dolgo vijoličasto obleko, obula čevlje z visoko peto in podali sva se proti Staremu trgu. Nisva želeli biti tam prvi, saj je vedno treba čakati na lepotice. Ko sva prišli na ples, so že skoraj vsi plesali in se vrteli. Čez nekaj časa sem plesala tudi jaz, Urška pa je zavračala vse, ki so jo prosili za ples. Pri mizi je zagledala neznanca. Še nikoli ga ni videla, zato si je želela plesati z njim. Začela se je spogledovati in ga zaljubljeno gledati. Ko je to opazil, je pristopil k Urški in jo povabil na ples. Ko sta začela plesati, je opazila, da ima neznanec zelo hladno in vlažno kožo in da ima zelene, lesketajoče se oči. Povedala mi je, da se ji zdi zelo podoben povodnemu možu, a plesala je dalje. Tako hitro sta se vrtela, da so od začudenja godci prenehali igrati in takrat se je povodni mož razjezil. Videla sem, kako je priklical nevihto in črne oblake. Vedela sem, da se Urška tega boji in nihče ni vedel, zakaj je še naprej plesala z njim. Začel je pihati močan veter in opazila sem, kako sta Urška in neznanec padla v reko Ljubljanico. Ljudje so jo skušali rešiti, a je niso našli. Tokrat je bilo zadnjič, ko sem videla svojo prijateljico Urško. Tudi mene je izučila njena nesreča in vem, da se nihče ne sme poigravati z ljubeznijo drugih.

### ČRTOMIR MI JE ZAUPAL SVOJO ZGODBO

Po končani vojni med pogani in kristjani sem izvedela veliko zgodbo. Zgodba je bila žalostna in strašna.

Preden sem izvedela to skrivnost, sem se morala krstiti, saj je moja vas zajela krščanska vojska. Bilo je grozljivo. Vse, ki se niso hoteli krstiti, so pobili, zato nisem imela veliko izbire. Ko sem bila krščena, sem odšla v samostan, saj življenja v drugačni veri ne bi mogla živeti brezskrbno. V samostanu sem srečala duhovnika, ki me je zelo spominjal na Črtomirja, mojega predragega brata. Začela sva se pogovarjati. Nekega dne, ko je vzdignil roko, da bi mi pokazal sliko, ki jo je naslikal, mu je rokav spolzel po roki. Naenkrat sem zagledala ureznino, prav takšno, kot jo je imel moj brat. Začutila sem, kako moje telo preplavlja vznemirjenje. Počutila sem se varno, prvič odkar sem zamenjala vero. Vedela sem, da sem dočakala trenutek, ko vidim brata. Planila sem mu v objem. Zgodilo se je nekaj, česar nisem pričakovala, Črtomir me je odrinil in v naglici odšel iz sobe. Stekla sem za njim, čutila sem, da moram še marsikaj izvedeti. Nato me je prešinilo, ali Črtomir ve, kdo sem, nato pa še, kako je Črtomir preživel, saj sem dobila poročilo, da so vsi pogani mrtvi. Natanko sem vedela, kaj se dogaja, Črtomir mi ima povedati veliko zgodbo, ki je zaenkrat še odeta v skrivnost. Dneve me je ta misel morila, nisem več zmogla imeti polno glavo vprašanj. Stopila sem pred Črtomirja, ga objela ter odpeljala na vrt. Dolgo sva sedela v tišini,

nato je Črtomir začel pripovedovati. Gledal je stran, s povešeno glavo. Zgodba se je začela, ko se je vnel boj. Povedal mi je, da so mu tekle solze, ko je videl, kako njegovi soborci padajo. Tega ni več zmogel in je pobegnil, saj je vedel, da ne bo drugače preživel. Skril se je v votlino, kjer ga je napadla medvedka, saj je ščitila mladiče. Zelo težko je pobegnil, saj je ni želel ubiti, ker bi drugače mladiči ostali brez matere. Nekaj dni pozneje, ko je dosegel vas, nikjer ni mogel najti svoje preljube zaročenke. Našel jo je v samostanu. Bil je prepozen, saj je bila že nuna. A nuna je postala le zato, da bi se lahko po smrti združila z njim, saj je mislila, da je mrtev. Če ne bi mogel biti z njo, bi mu zlomilo srce in se je dal še sam krstiti za duhovnika. Kmalu pa je njegova draga umrla. Ta smrt je zanj pomenila dokončen poraz. Ko sem slišala to zgodbo, me je potrla. Do sedaj sem mislila, da so bogovi odrešitelji in nam pomagajo, ko nam je težko. A nikoli si nisem mogla predstavljati, da lahko kdo nosi tako veliko težo in da mu bogovi pri tem ne pomagajo. Nihče od naju ni bil več srečen v domačem kraju, zato sva odšla v daljne kraje, kjer je bilo življenje lepše, brezskrbno in kjer ni prevladovala krščanska vera. Za naju to še vedno ni pomenilo odrešitve, saj sva do konca dni morala biti zvesta drugi veri.

Danej Vilar, 8. b

## URŠKA DANES

Spomnim se svojih prečudovitih dni mladosti, ko sem bila mlada, postavna in lepa. Zdaj sem nagubana starka, ki s svojo družino živi v lepem mestecu v Ljubljani.

Spomnim se, kako sem še včasih zapeljevala moške. Sedaj, ko h kateremu pristopim in ga povabim na ples, vedno rečejo, da se jim nekam mudi ali da nimajo časa. Drugače pa sem zelo zadovoljna s svojim življenjem. Z možem imava tri otroke, živimo v veliki kristalni palači in smo najbogatejši v mestu. Še vedno se z možem udeležujeva raznih plesov.

Spomnim se, kot bi bilo včeraj.

Plesali smo na trgu pod lipo, kjer so igrale gosli, trobente in cimbele. Vse je bilo natanko kot takrat, ko sva se z možem spoznala. Plesala sva še vedno enako dobro. Ampak sedaj, ko pogledam druge ljudi, je vse drugače. Vsi moške se oklepajo svojih žen, včasih pa so se oklepali mene in me zasledovali. Se mi mogoče vse vrača? Da me sedaj vsi vedno zavrnejo.

Kadar opazujem okolico današnjega sveta, se mi zazdi, da se je vse spremenilo. Ljudje danes cenijo drug drugega ne le po videzu, temveč tudi po osebnosti. Le zanima me, kako bi bilo, če bi bila mlada sedaj.



Teuta Krasniqi, 8. b: POGLED V PRIHODNOST

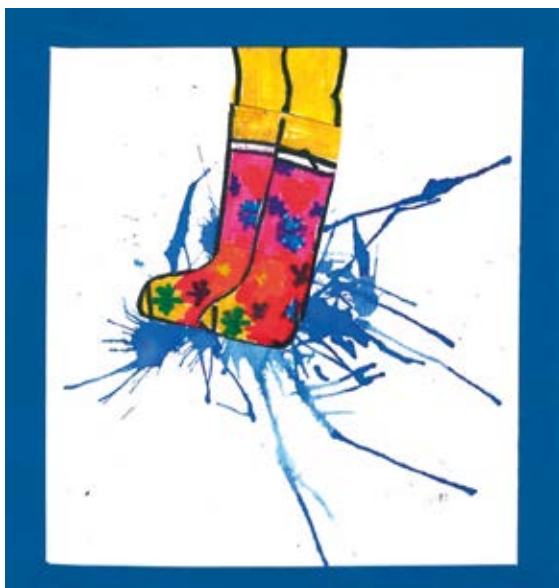


Dora Boc, 8. b: POGLED V PRIHODNOST

## NIKOLI NE ŽELIM ODRASTI

(gazela)

Kot pomlad, otroštvo se začne, čas teče.  
Brezskrbno gledaš, ne meneč se za vse, čas teče.  
A kot pomlad, tudi radost enkrat se konča.  
Kmalu se začne poletje, čas teče.  
Ti si vendarle starejši, tvoje misli pa vse globje.  
Zdaj sledi jesen, ki kot spanec hitro mine, čas teče.  
Hitro, še prehitro se jesen prevesi v zimo.  
Tako življenje mimo sine, čas teče.



Lea Brunčko, 4. a

## BITI POLNOLETEN

*Biti polnoleten ni šala,  
otročtva zlate trenutke ceniti,  
o bontonu sem že brala,  
zdaj v življenje moram kreniti.*

Vedno slišiš nove govornice,  
ne naveličamo se drame,  
vsem godijo se krivice,  
sami kopljemo si jame.  
To je naš mladinski svet,  
kmalu bomo brez nadzora,  
pa krivde ne znamo prevzet.  
Ne bomo dobili pripora,  
ki ga nam je mama dala,  
*biti polnoleten ni šala.*

Ko smo se rodili,  
niso nič nam obljubili,  
ves dan smo se igrali,  
pa tudi veliko jokali.  
Starši morali so močni biti,  
pomagali so nam shoditi,

sestra kazala je trike,  
danes tega gledam slike.  
To veliko moralo bi mi pomeniti,  
*otročtva zlate trenutke ceniti.*

Brala pesmi naših junakov,  
vsa opevanja pogumnih mož,  
po pripovedih očakov,  
žene le nabirale so rož.

Za vse vojaške sile  
smo ženske premile.  
Morale bi nositi krila,  
tako nam pravijo pravila.  
Obvezam rečem hvala,  
*o bontonu sem že brala.*

Kaj naj delam zdaj naprej?  
Imam želje, imam sanje,  
Vsak, kar seje, tudi žanje,  
za prihodnost imam idej.  
Polnoletna kmalu bom,  
imela bom svoj dom,  
moram izkoristiti prosti čas,  
kmalu ta ne bo za nas.  
To morala sem omeniti,  
*zdaj v življenje moram kreniti.*

Tarja Zupančič Danko, 9. a

## **KO BO VELIKA**

*Od otroštva ljubega,  
velika tuja ji vprašanja,  
se zastavljajo v tej reči,  
vsej mladostniški se sreči.*

Majhne misli, majhne drame,  
to brezskrbno malo bitje,  
zakopano v domišljajske jame,  
išče sebe, išče kritje.  
Kritje pred resničnim svetom,  
pred dolžnostjo, pred poletom,  
ki jo čaka neki dan,  
ko jo čas poslal bo stran,  
stran od dobrega sveta,  
*od otroštva ljubega.*

Bo veliko, kar je malo,  
vse dolžnosti, vse pravice,  
vse, kar je življenje tkalo,  
se zgradilo bo v stopnice,  
ki jo vodijo k starosti,  
stran od mile ji mladosti,



ki ji nudila je sanje,  
kakor bo prihodnost znanje,  
čisto nova ji spoznanja,  
*velika tuja ji vprašanja.*

Vse skrbi in vse nadloge,  
jo začele bodo žreti,  
opravila ter naloge  
pa vse bolj in bolj skrbeti.  
Včasih igre, zdaj bo delo,  
cilj v njej, zapičeno bo želo!  
A kaj more, vse nas čaka,  
igra več ne bo enaka,  
vsa vprašanja o nesreči  
*se zastavljajo v tej reči.*

Se sprašuje in razmišlja,  
se razvija, dopolnjuje,  
vse življenje si domišlja,  
si prihodnost načrtuje,  
a prav kmalu, že čez čas,  
se zazrla bo v vas  
in začela spraševati,  
če je res vredno znati  
in za znanje se odreči  
*vsej mladostniški se sreči.*

Neža Šauperl, 9. b

### GAZELA

Polnoletnost mi daje *krila, svobodna sem.*  
Od odgovornosti bi se kar *skrila, svobodna sem.*  
Zdaj sama bom odpirala vrata v svet in se učila;  
mame, očeta ni, da bi me *vodila, svobodna sem.*  
Za svojimi dejanji stala bom, veliko naredila.  
Življenje gre naprej – nimam razloga,  
da bi se *jezila, svobodna sem.*  
Dočakala me bodo leta, ko slabotna bom;  
a za zdaj bi *potrdila, svobodna sem.*

Rok Schaubach, 9. b

### GAZELA

Nekega dne bom sam zase poskrbeti moral, *hiteti ne smem;*  
odraščal bom po svoji poti, *hiteti ne smem.*  
Razmišljal bom o prihodnosti in se veselil vsakega dne;  
stal bom za svojim dejanji in jih uresničeval, *hiteti ne smem.*  
Pričakoval bom vzpone in padce ter se vedno nekaj novega naučil;  
odšel bom v svet in spoznaval nove ljudi, *hiteti ne smem.*  
Denar služil bom po svojih močeh ter izkušnje si nabiral;  
tako ustvaril si bom svoje življenje, *hiteti ne smem.*

### NEODVISNA

*Zdaj kot ptič svoja krila lahko razprem,  
naproti sanjam svojim mudi se mi.  
Ne bo ovir na tejle plovbi mirni,  
kos sem vsemu, lahko uspem!*

Čakanje dolgo je na tole slavo.  
Veliko muk, trpljenja vmes je preživetih,  
skrbi ogromno kot žita je požetih.  
Ukazujejo mi na pot katero,  
ali levo ali desno, ali ni vseeno?  
Kot v klobčič v sebe se zaprem,  
senci znani nobeni ne zaupam.  
Prepirov s starši čez krov že lije,  
o kakšne spet sem naredila vragolije?  
*Zdaj kot ptič svoja krila lahko razprem.*

Dela, sreče čaka me ogromno.  
Najvišja vrata tokrat pred menoj stojijo,  
navadam slabim potrebno reči je adijo.  
Življenje obarvati si hočem lepo,  
ga za prav vsako varovati ceno.  
Zdaj časa za postanek ni,

stopiti moram na svoje poti!  
Ne glede na hude ure  
ali občutje, ki se v meni kuje,  
*naproti sanjam svojim mudi se mi!*

Navdiha, želje še prepolna sem.  
Moji upi prihodnosti, svetleje kot sonce žarijo,  
glasneje od jutranje ure vame kričijo.  
Realna moram ostati, to vem,  
a kaj ko sanjarim o dnevu prelepem.  
Ciljev veliko želim si izpolniti,  
nestrpna čakam na dan jutrišnji!  
Pa kaj če drugim nikoli ne bo uspelo,  
tkanje življenja lepega – to je moje delo!  
*Ne bo ovir na tejle plovbi mirni.*

Vse, kar slabega bo name padlo,  
spremenila bom v dobro stvar.  
Življenje izkoristiti mi mora biti mar!  
Zato trdno bom prijela svoje si krmilo,  
da priložnosti me veliko bo oblilo.  
Ni zidov tako visokih, ki jih jaz poznam,  
da jih z voljo, delom ne premagam,  
po najtežji bitki ukrotim.  
Verjamem vase, zato živim,  
*kos sem vsemu, lahko uspem!*

Glavna urednica: Danica Gotlih  
Izbor literarnih del: Danica Gotlih, Ana Perović, Tanja Gobar  
Izbor likovnih del: Sabina Golež, Janja Jozelj  
Jezikovni pregled: Danica Gotlih, Ana Perović, Tanja Gobar

Naklada: 400 izvodov

Tisk: BLUPRINT d.o.o.  
Mladinska ulica 10  
2314 Zgornja Polskava

Naslovnica: Meta Podlesnik Marčič, 7. a: Ornament

CIP – KATALOŠKI ZAPIS O PUBLIKACIJI

Univerzitetna knjižnica Maribor

BUKVICE (2019; Maribor)

Zbornik literarnih in likovnih del učencev OŠ bratov Polančičev  
Maribor / Maribor, 8. februar 2019; [urednica Danica Gotlih]. –

ISBN 1581-5781

COBISS-ID 46991105